

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXXVIII. Evocatur ad munus Concionatoris Pontificij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

quæ cum summis votis expetebant, ad virtutem erudit, donec anno 1679. prælo suas illas Conciones subiiceret, ut hæc ratione toti simul orbi Christiano prodesset.

§. XXXVIII.

Evocatur P. Paulus ad munus Concionatoris Pontificij.

IN medio sanctissimarum harum occupationum cursu, quibus summo animi sui solatio vacabat, inexpectato nuncio Florentiâ Romam repente avocatus est. Sanctissimus Pontifex Innocentius XII. cum aliquas P. Pauli lucubrationes legisset, audirétque tam multa Apostolici ejus Zeli opera, summam illam æstimationem, quam de eo Populi conceperant, fructus præclaros, qui Expeditionibus Sacris colligebantur; subiit ejus animum cogitatio, virum talem maximè idoneum fore ad munus summi momenti, Concionatoris Apostolici, qui ad Patres Purpuratos, & Præsules alios Pontificæ Aulæ diceret. Hoc suum desiderium cum Præsilibus Societatis indicâisset, hi ad nutus summi Pastoris promptissimi, sine mora P. Paulum literis evocârunt ad acceptandam, quam sua Sanctitas impositura ipsi erat, provinciam. Dubium non est, quin multis gratissimus futurus fuisset ejusmodi nuntius, magnâque ab iis hilaritate acceptandus. P. Paulo tamen nostro fulmen visum est, quo animi ejus intima vulnerata sunt: quâ enim erat animi submissione, videbatur sibi ad tantæ dignationis & momenti functionem planè ineptus, & Caritati ejus minis quàm acerbum erat, ac dolore plenum avelli à Sacrarum Excursionum exercitatione, ad quas toto animi sui pondere ac pro-

ac propensione ferebatur. Multum lacrymarum coram DEO fudit, & precibus ferventissimis causam suam apud Præsides suos egit. Sed cum hi iussa sua non revocarent, necesse habuit P. Paulus obtemperandi studio posthabere & sacrificare pugnantibus cum hoc animi affectionibus; etsi earum vis tanta esset, ut qui illi Romam Florentiâ comes ibat, testatus sit, P. Paulum nullum admisisse solatium, nec aliud ferè per iter egisse, quàm ut sortem suam plangeret & deploraret. Romam delatus sub initium verni Jejunij anni 1692. & confestim ad osculum pedum supremi Pastoris admittus in medium protulit, quidquid sua illi dictabat eloquentia ad provinciæ huic se subtrahendum. Sed quo se ipse purgabat, & ineptum profitebatur amplius, tanto in Summo Pontifice magis crescebat desiderium audiendi hominis, qui raris suis dotibus tam bellè conjungeret animi submissionem, & virtutes alias religioso homine dignas. Excepit ergò illum Sanctitas sua non invidiosæ benevolentia signis, animosque addidit ad aggrediendum alacriter munus, quo tantum emolumentum afferre posset Aulæ, è cujus recto statu tantopere pendet totius Christianæ Reipublicæ salus atque incolumitas. Quare P. Paulus coactus in Verbo Vicarij Christi laxare retia scripsit, & peroravit ultimas duas ejus Jejunij Conciones ad eos Auditores, quibus nobiliores parisque dignationis, quod citra Adulationis vitium dixerim, Orbis non habet. Perrexit dein dicere per omnem ejus anni Adventum, & totum, quod secutum est, vernum Jejunium, auditus semper communi cum laude & approbatione ob soliditatem doctrinæ, argumentorum prudentem delectum, rationum, quas afferebat, vim & efficaciam, totamque dicendi rationem fructuosam non minùs, quàm argutam & ingeniosam. Summus Pontifex præ ceteris no-

vum

vum hunc Concionatorem tam avidè libentèrque audit, ut profite retur, se absque tædio ad plures horas dicentem auditurum, & eùm aliquando catarrho præpeditus adesse & audite perorantem non posset, è Præsulis sibi Assistentibus vocatum aliquem iussit attentè audire, ut subinde repetere audita posset; ut re ipsa est factum. Sed multo longiùs progressa est Pastoris Optimi erga P. Paulum voluntas & benevolentia; eùm sæpe illum admitteret & vocaret ad longa, & confidentiæ plena alloquia, gravia eidem & summi momenti negotia committeret; crebra delicatàque munera misisset, tot aliis argumentis amorem, ac æstimationem demonstraret, ut Aula inde non absque fundamento videretur arguere, id agere suam Sanctitatem, ut virum ad eum dignationis gradum proveheret, quò sublimiorem Ecclesia, post supremum Caput, non habet.

§. XXXIX.

Hoc in munere unam DEI gloriam præ oculis habet.

TAm secundus rerum cursus abjectissimè de se sentientem Patrem nequaquaquam extulit, nec in transversum hæc à puppi aura eum vel tantillum egit; idem in tanta mutatione, qui fuerat, erat, procul remotus ab omni etiam umbra fastus, reverens, & affabilis erga omnes, osor simulationis; nihilque præterea spectans, quàm Pontificis obsequium, & divini gloriæ incrementum. Hinc cum vel illud, vel ista id poscere videbantur, non tantum nunquam se abstinuit ab iis dicendis, agendisve, quæ, si politica prudentiæ momentis res librarentur, spes omnes crescendi, & sua